

La presó vella d'Alacant, «on Eddy triomfà d'allò més»

destrucció de la juventud, etcètera. I en varem fer, d'altres pintades, contra l'Església, contra la religió, que van tancar de seguida, i que van significar que de poc ens enganxen aquella nit. Ingenus, anàrem a amagar-nos al nostre local, però no passà res.

Eddy ens malparlava del capitalisme i del comunisme, sempre anava contra els que més tenien, fossen americans com russos. «Creus que dient aquestes coses podia ser nazi?» Obviament, no vaig contestar.

«No sabíem de què vivia, quins ingressos posseïa. Hi havia dies durant els quals desapareixia sense deixar rastre. Coneixíem, perquè en feia ostentació, que havia estat a la legió, i exhibia un carnet, no sé si falsificat, de tinent d'aviació. Ens va contar que havia estat casat amb una néta d'un dictador sud-americà, Trujillo.

I jo sé positivament que parlava quatre o cinc idiomes, entre els quals hi havia l'alemany. I ho sé perquè algunes vegades vaig anar a acompanyar-lo a trucar per telèfon, i a través de la porta de la cabina, sentia com parlava alemany. I en acabant pagava

la conferència, ¡eh! De vegades, rebia la visita d'un company jove de Madrid, que passava uns quants dies al seu apartament. Mai no el vaig veure robar, i tampoc no ens va obligar a fer-ho a nosaltres. I vestia bé, menjava bé, bevia bé, no sé, potser algú li passava diners...»

«L'escàndol va esclatar quan, no sé per quin motiu, vàrem expulsar un xicot de la *Legión*. Aquest delator va contar al seu pare que Eddy es tirava tal i tal altre company, i la bola de neu ja no va tenir aturador. Als primers moments d'incredulitat consegüents a la notícia de la seua detenció va seguir una temporada que funcionàrem robotitzats, esmaperduts, tots assetjats per la curiositat malsana de tot el veïnat.

En acabant, combinàrem el silenci amb l'intent de castigar el xarreta. Quan vam ser cridats a declarar al juí que li van fer, cap de nosaltres, tret del bocamoll, no va declarar en contra d'ell. Així i tot, més tard, em van passar la brama, que vaig confirmar, que s'havia passat més de dos anys a la vella presó d'Alacant, on triomfava d'allò més. Com sempre».

El final d'una aventura delictiva

En la «zona nacional» madrilenya

Maria SOLER

El secret més absolut envolta les diligències sobre Edelweis, un grup paramilitar i neonazi dedicat a la prostitució homosexual de xiquets. El jutge instructor, Juan Miguel Esteve, ha estat tallant amb la policia judicial quan ha prohibit que en divulgue qualsevol informació. L'escàndol, aquesta vegada, ha afectat més de cinquanta famílies madrilenyes de classe benestant, les quals viuen en la zona del Retiro, un barri elegant amb una gran tradició en incidents protagonitzats per ultradretans.

Encara són recents els casos dels *bateadores* adolescents que mataren el jove José Luis Alcazo, «perquè semblava un *hippie*», o el crim, encara sense aclarir, del xiquet penjat, entre símbols nazis i clares circumstàncies d'homosexualitat, en el pati d'un col·legi del Retiro, l'any 1980. Hi ha qui, en els ambients policials, relaciona els tres afers.

Des de 1976, el club «muntanyenc» Edelweis és conegut en els col·legis del barri de Salamanca. Els darrers anys, alguns aldarulls d'Edelweis varen ser silenciats pels mateixos pares, atés la conflictivitat que suscitava el tema. Una pintada del 1980, en la qual hi havia escrit «Edelweis», era contestada per una altra que deia «marietes».

Els fets, ara quan els in-

vestigadors han aconseguit la detenció dels principals implicats, han entrat en la recta final. Els protagonistes són fills de militars, de professionals liberals i qualificats, de sociòlegs coneguts, com Amando de Miguel, i de funcionaris de l'administració socialista, com un alt càrrec del Ministeri d'Agricultura. Autèntica dinamita per a uns pares que, deixant els seus fills en mans del grup nazi-esotèric Edelweis, pretenien allunyar-los, segons les pròpies paraules, «de la droga i la delinqüència».

Els màxims responsables de l'organització han estat detinguts, però són molts encara els punts que cal aclarir-ne. El passat 16 de novembre, una vintena de pares es reunien en una cafeteria madrilenya per decidir què fer. Dimarts, 20, es presentaven en grup en les dependències policials de Puerta del Sol, i, un a un, relataren a la policia les activitats, la doctrina i la pràctica paramilitar del grup de muntanyisme. Davant els investigadors, apareixia una organització de corrupció de menors i prostitució infantil, a través de la qual desenes de xiquets havien estat lliurats a desconeguts, i que inclús es desplaçava a llocs com les Canàries i el Marroc, per sodomitzar-los.

Junt amb això, hi destacava tota una pràctica paramilitar, un ensinistrament per a la guerra de guerrilles i una doctrina

que es debatia entre les idees nazis i la ufologia. Entre els xiquets d'Edelweis hi havia tres graus d'integració en l'organització: els «Alfa-omega», a penes lligats al grup, els «Guàrdies de Ferro de Delhais», que havien realitzat el jurament de fidelitat i «silenci fins a la mort», i els monitors, una dotzena de privilegiats, sota la direcció d'un cap que anomenaven «Príncep Alain».

Es tracta d'Eduardo González Arenas, de 38 anys, ja conegut per la policia des del 1976, en què muntà els seus «Boines verdes-Edelweis» a Madrid. Aleshores fou empresonat acusat de corrupció de menors. En 1978 organitzà a Alacant la «Legió Juvenil de Muntanya del País Valencià». I també fou denunciat per la violació d'un xiquet. El 1982 va ser condemnat a sis anys de presó per corrupció de menors, però isqué en llibertat als sis mesos beneficiant-se de dos indults.

El passat 21 de novembre foren detinguts tres monitors d'Edelweis, i isqueren més tard en llibertat provisional: Eduardo Gómez Ballesteros, de vint anys; José Iriarte Aguirre-Zabala, de vint-i-un, i José Garrido Gil, de la mateixa edat. Uns altres quatre fugiren de l'Estat espanyol, després de realitzar una reunió d'urgència, informats pels mateixos xiquets d'Edelweis del fet que els seus pares els havien denunciat a la policia.

Es tracta de Carlos de los Ríos, de vint-i-tres anys, lloctinent de González Arenas; Ignacio De Miguel García-Mas, de divuit anys, fill del sociòleg Amando de Miguel; Rafael Bueno Huerta, i Antonio Gutiérrez. Tots ells han estat detinguts per la policia a Portugal, junt amb el «príncep» Alain,

Eduardo González Arenas.

El passat dia 5 de desembre, la policia judicial espanyola accelerava tots els tràmits per aconseguir la ràpida extradició dels monitors d'Edelweis, una

possibles ramificacions en països com Hondures, Panamà i El Salvador, i en algunes ciutats dels Estats Units. L'estiu passat, Edelweis organitzà un viatge a les Canàries, on un gran nombre d'adolescents

tercera guerra mundial, en la qual el planeta desapareixeria. Als més menuts, inclús, els deia que ell, en realitat, era un extra-terrestre, de nom Príncep Alain, vingut del planeta Delhais per escollir un grup de xiquets que es salvarien del desastre, i que serien transportats fora del planeta. Com que a Delhais no hi ha dones, haurien d'acostumar-se a l'amor homosexual.

Quan l'adolescent arribava al grau de «Guàrdia de Ferro», estava preparat per a lluitar contra la guerrilla llatinoamericana. L'excusa era exactament la mateixa: com que en la guerrilla no hi ha dones, calia acostumar-se a les pràctiques homosexuals. Aquesta història al·lucinant, amb el nazisme esguitat de ciència-ficció, no era més que una xarxa de corrupció de menors al servei d'Alain. Ell, i no ningú més, iniciava en l'homosexualitat i violava personalment tots els Guàrdies de Ferro, abans que els monitors prenguessen el relleu.

Fins avui, almenys tres xiquets pateixen alguna malaltia venèria, i els metges han sotmés a reconeixement tots els integrants d'Edelweis. En alguns ambients hi ha la por que alguns dels xiquets haurà adquirit el SIDA (Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida), ja que han estat sotmesos a relacions homosexuals sense cap garantia d'higiene i per persones desconegudes. Mentre segueixen les declaracions policials i el jutge remata les diligències prèvies, encara es desconeix l'abast veritable del cas Edelweis, en el qual almenys cinquanta xiquets de família benestant han resultat prostituïts per un grup neonazi que no només jugava a la guerra.

Edelweis: neonazis i prostituïdors de xiquets.

González Arenas tenia un indubtable atractiu personal

/ Arxiu

organització que no ha deixat de funcionar des del 1976, en què va voler ser una alternativa a l'OJE (Organización Juvenil Española), i que mai no fou desmantellada.

Les investigacions estan arribant massa lluny. Tots comparteixen la conclusió que, darrere la cobertura d'Edelweis, s'amaga una xarxa internacional de prostitució infantil, amb

van ser sodomitzats per persones desconegudes, les quals arribaven en avions particulars des de llocs distints. La policia coneix el cas d'un adolescent de quinze anys que fou sodomitzat setze vegades.

La tècnica usada per Eduardo González Arenas per a reclutar els xicots va ser sempre la mateixa, inclús els noms coincidien. Els parlava primer d'una